

Név:	Patócs Erzsébet
Született:	1910-ben
Születési hely:	Jánosda (Szalonta mellett)
Állampolgárság	Román
Nemzetiség:	Magyar
Vallás:	Református
Családi állapot:	Hajadon
Gyermek:	–
Foglalkozás:	Tisztviselő
Ítélet:	18 év
Elhunyt:	† 1967. augusztus

...Odahallgatott a Szóra, aki megtalálta... Pártagként, becsületesen járt el, amikor Jézust megismerte. Levélben nyíltan, őszintén megindokolta lemondását...

(KÖZELI TESTVÉREK VISSZAEMLEKEZÉSE) Egy nyolcgyermekes családban született. Édesapja községi jegyző volt, akit hamar nyugdíjaztak, mivel nem bírta tökéletesen a román nyelvet. A nagyobb gyermekek kereseti lehetőség után kellett nézzenek, hogy a nagy család anyagi gondjain könnyítsenek. Erzsébet az adóhivatalnál volt tisztviselő. Nem volt férjnél. Életének fontos fordulata: a megtérés, mely Visky Ferenc ígehirdetése nyomán, egyszeri és végleges volt. Életvitele gyökeresen és látványosan megváltozott. Megtérése után életét az Úr szolgálatába állította, „kárnak” és „szemétnak” tartván mindent, ami addigi nagyon világias életét kitöltötte.

1958 augusztusában tartóztatták le, házkutatás után. A hivatalból hozták haza. Úgy viselkedett, mint akit nem ér váratlanul e dolog. Nyugodt volt, mosolyogva köszönt el édesanyjától, mint akinek szívét betölti az öröm a kiváltság miatt, melyben Isten részesíti. „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nem csak hogy higgyetek Őbenne, hanem hogy szenvedjete is Őérette.” (Fil 1,29)

Letartóztatásakor ingóságait leltárba vették s később elárverezték.

A kihallgatás Váradon volt, a securitatén. Sem a vizsgálati fogságban eltöltött időről, sem rabsága idejéről nem beszélt. Annyit mondott egyszer, hogy a kihallgató tiszt Bihar megye „szégyenének” nevezte. Jézus Krisztust mindig vállalta, mindenütt és minden körülmények között.

Hogy a kihallgatásokon nem bántak vele „kesztyűs kézzel”, egy kis epizódból tudtuk meg, ami kiszabadulása után történt vele. Egy kolléganője mesélte el, akivel együtt dolgozott a szövetkezeti irodában. Munkaidő volt. Erzsébet valamit gépelt az írógépen, amikor nyílt az ajtó s egy dur-

va arcvonású férfi lépett be, aki mint ellenőr mutatkozott be. Beszéd közben, kezével a kis asztalra támaszkodott, melyen az írógép állt. Erzsébet rápillantott a kezére, elszápadt, s szédelegve kiment a szobából. Munkatársnője utánament. Erzsébet csak annyit mondott: – Vizsgálati fogságom idején sokat találkoztam e brutális kézzel. Ezer közül is felismerném. – Ezt az eseményt halála után tudtuk meg.

A vád: szociális rendet felforgató vallásos tevékenység és egy, a magyarországi '56-os forradalomhoz hasonlónak az előkészítése, itt Romániában.

Elevenen él bennem az elnök egy kérdése: – Szokott-e segíteni a szegényeken, rászorulókon? – Erzsébet szelíden válaszolt: – Igen, szoktam. – Mennyi pénzt adott ilyenkor? – Öt, tíz, tizenöt lejt – volt a válasz. – Az ügyész odafordult a jegyzőkönyv vezetőhöz: – Írja! Havi 30 lej tagsági díj.

Ítélet: 18 év börtön. Az ítélet valós oka, szerintem: a megfélemlítés.

Szerettünk volna még egyszer beszélni vele. Erre ígéretet is kaptunk. De hiába váraztunk a börtön előtt, melynek ajtaja bezáródott mögötte. Kiszabadulásig nem láttuk viszont.

Börtönéveiről csak annyit mondott, hogy először a váradi börtönben volt, majd elszállították egy női börtönbe, ahol egy pár évig nehéz körülmények között a mosodában dolgozott, ahol megbetegedett. A nyakán egy daganat keletkezett. A hiányos, felületes orvosi vizsgálat tbc-s eredetűnek mondotta. Persze, nem az volt. Ez volt az első rákos eredetű nyirokmirigy-daganat, ami kiszabadulása után, testének különböző helyein jelentkezett. Tudatában volt gyógyíthatatlan természetének. A sugárkezeléseket abba is hagyta, „mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” Igét forgatva a szívében (Fil 4,13). A betegágyánál megjelenő látogatók, megerősödve mentek el a gyógyíthatatlan beteg mellől. Urunk iránti szeretettől telítve, nagy türelemmel, panasz nélkül hordozta súlyos, fájdal-

mas betegségét. Már nagyon gyenge volt, amikor ezt mondotta: – Ha tudnám, hogy ott abban a női börtönben szükség van bizonyágtételemre, kész lennék újra oda visszamenni. – Két és fél évre kiszabadulása után, visszaadta lelkét Teremtőjének.

(ID. VISKY FERENC MEGEMLÉKEZÉSE) Az élete beszélt, ő hallgatott. Odahallgatott a Szóra, aki megtalálta. Mint állami tisztviselő hivatalból párttag kellett legyen. Pártgyűléseken is bizonyágot tett a Krisztus újjászülő erejéről, nem szégyellve az Ő nevét az emberek előtt. Párttagként, becsületesen járt el, amikor Jézust megismerte. Levélben nyíltan, őszintén megindokolta lemondását. Nem akart megosztott szívvel élni és félrevezetni környezetét. Ezt az egyenességet megbocsátani nem lehetett.

Halála előtt levelet kaptunk tőle: „...*Már nem sok van hátra s elmegyek oda, ahová semmit nem vihetek magammal, csak azt, amit érte és vele tettem.*” – A mondat máig köztünk maradt: nem elég érte tenni valamit, azt *vele*, Lelkével kell tennünk.

Némán tűrte 6 év után szent jutalmát: a rákot. Látogatói átölelték lábait: – Erzsike, ne hagyj itt, mi lesz velünk? – Jézus veletek marad és Ő egyedül is elég.

„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényesége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” (Dán 12,3)